

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17Csp/7/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118200605
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2019:3118200605.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v spore žalobkyne: G. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. nad H., ul. D. XXXX/XX, zastúpená zástupcom: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, ul. Legionárska 7158/5, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pribinova 25, IČO: 35792752, zastúpený zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Kubániho 16, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 758,60 eur.
- II. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a .
- III. Žalovanému súd p r i z n á v a proti žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 41,46 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Dňa 22.01.2018 bola Okresnému súdu Trenčín doručená žaloba žalobkyne, ktorou sa domáha rozhodnutia súdu o splnení povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 2.091,29 eur a zaplatiť 500 eur ako primerané finančné zadosťučinenie.

1.2 Túto žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným dňa 04.04.2013 uzatvorila zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a to Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 1.500 EUR so splatnosťou 42 mesačných splátok s výškou splátky 80,37 EUR, s celkovou čiastkou na úhradu 3.375,54 EUR. Zároveň bola žalobkyňa povinná zaplatiť odmenu za poskytnuté služby vo výške 215,75 EUR. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru - Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500023593 podpísanej žalobkyňou 27.03.2013 a žalovaným 04.04.2013 vyplýva, že žalobca v bode 5 žiada o poskytnutie úveru vo výške 1.500 EUR so splatnosťou na 42 splátok, s výškou mesačnej splátky 80,37 EUR celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 3.375,54 EUR s predpokladanou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 70,01 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01 % a s priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver vo výške 47,29 %, poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 790,84 EUR, pri predpokladanej ročnej percentuálnej miere nákladov 63,32 %, ročnej úrokovej sadbe 76,21 %, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú je povinná zaplatiť 1 928,88 EUR. V bode 6 vyššie citovanej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru sú dopísané údaje o schválenom revolvingovom úvere (nevypíňajte), z čoho vyplýva, že poskytnutá čiastka úveru je 1.500,- EUR splatnosť úveru je 42 splátok, výška mesačnej splátky vrátane úrokov je 80,37 EUR celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 3.375,54 EUR s predpokladanou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 67,15 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01 % a s priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver vo výške 47,29 %, poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 790,84 EUR, pri predpokladanej ročnej percentuálnej

miere nákladov 70,01 %, ročnej úrokovej sadzbe 76,21 %, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú je povinná zaplatiť 1.928,88 EUR. V zmysle bodu 13 predmetnej žiadosti, riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti - zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania. V Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500023593 zo dňa 04.04.2013 vyplýva, že dlžníkom je žalobkyňa a bol jej schválený úver vo výške 1.500,- EUR so splatnosťou na 42 mesiacov, s mesačnou splátkou úveru 80,37. Zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň spotrebiteľským úverom v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluvy o spotrebiteľských úveroch musia byť vo forme stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch v aktuálnom znení a musia obsahovať zákonné náležitosti stanovené týmto zákonom. Žalobkyňa má za to, že napadnutá zmluva neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle zákona a je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Vyplýva to zo skutočnosti, že v oboch prípadoch žalobkyňa so žalovaným spísali žiadosť o poskytnutie úveru v bode 5 a následne žiadosť bola podpísaná žalovaným. Z bodu 6 vyplýva, že sa nemá vyplňať, teda v čase uzavretia zmluvy - žiadosti táto časť nebola vyplnená, o čom svedčí aj iný typ písma, kde sú uvedené údaje o chválenom revolvingovom úvere. Žalobkyni následne došlo oznámenie veriteľa o schválení úveru - zmluva o revolvingovom úvere. Uvedené oznámenie nie je však podpísané zo strany žalobkyne. Z toho vyplýva, že žalobkyňa so žalovaným neuzavreli písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, ako to má na mysli ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko písomná forma bola uvedená len na žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, pričom schválenie revolvingového úveru s uvedením výšky úveru a všetkých náležitostí týkajúcich sa splátok, úrokov, ročnej percentuálnej miery nákladov, boli uvedené len v oznámení veriteľa, ktoré žalobkyňa nepodpísala. Má za to, že ide o nekalú prax žalovaného, nakoľko v čase podpisu zmluvy žalobkyňa nevie, v akej výške a s akými podmienkami jej bude schválený úver, pretože vypisuje len žiadosť o poskytnutie úveru a schválenie úveru jej má byť oznámené následne žalovaným, kde už nemá možnosť ovplyvniť výšku úveru, ani podmienky, za ktorých je úver poskytnutý. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1. Zároveň má za to, že napadnutá úverová zmluva je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy, zmluva musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k). Zmluva o úvere, ktorá má byť podkladom pre zrážky zo mzdy je tak bezúročná a bez poplatková, z dôvodu absencie zákonom stanovených náležitostí, a to údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a o konečnom termíne splatnosti, pričom v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov, údaj 42 mesiacov nie je možné považovať za termín konečnej splatnosti úveru. Navyše, zmluva obsahuje úrokovú sadzbu vo výške 70,01 % ročne. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Uvedená odplata výrazne prevyšuje odplatu obvyklú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery. Podľa informácií NBS SR v apríli roku 2013 bola priemerná ročná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých v obchodných bankách 12,95 %. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytnutých peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009). Úver poskytnutý žalobkyni sa teda považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň považuje Dohodu o poskytnutí služby súvisiacu s predmetným úverom za absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi. Túto zmluvnú podmienku nemožno považovať za individuálne dojednanú, bola súčasťou vopred pripraveného formulára a na tom nemení nič skutočnosť, že k tejto zmluvnej podmienke nemusela žalobkyňa pristúpiť. Úprimnosť tohto úmyslu zo strany žalovaného by mohla doložiť samostatná zmluva a nie jedna zmluvná podmienka, ktorú musí budúci dlžník osobitne podpísať. K takto koncipovanej zmluve pristupuje dlžník v prvom rade s tým, že má záujem získať úver, musí akceptovať vopred pripravené zmluvné podmienky a obvykle nemá dost času dôkladne si zmluvu prečítať a dostatok odborných znalostí k tomu, aby odborné a cielene náročne formulované body zmluvy mohol vôbec z pohľadu ich obsahu a dosahu na jeho osobu posúdiť. Takto môže dôjsť k tomu, že sa zaviazal zaplatiť za službu, ktorú nedostal a ktorú vôbec dostať nemusí, čo spôsobuje v tejto časti jeho zjavne nevýhodné postavenie. Takéto zmluvné podmienky sú neprímerané,

v neprospech spotrebiteľa, a teda neplatné. Navyše žalovaný už zaplatenú službu podmieňuje splnením ďalších podmienok (dlhodobá pracovná neschopnosť atď.) a dostáva dlžníka do situácie, keď hoci za službu zaplatil, nemusí podľa zmluvy nastať situácia, kedy by o zaplatenú službu mohol požiadať.

1.3 Žalobkyňa ďalej uviedla, že žalovanému zaplatila zo zmluvy doposiaľ sumu 3.375,54 EUR titulom úveru a sumu 215,75 EUR titulom Dohody o poskytnutí služby. Výška úveru bola 1.500 EUR. Žalovaný je povinný žalobkyni bezdôvodné obohatenie vydať. Žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil o 2.091,29 EUR. V zmysle ustanovenia § 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa a je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie, a to najmä s ohľadom na výrazný zásah do práv žalobkyne, neprimerané praktiky žalovaného pri vymáhaní úveru. Neustále výzvy a navyšovania dlžnej sumy zo strany žalovaného značne nepriaznivo pôsobili na zdravotný aj psychický stav žalobkyne. Žalobkyňa si preto uplatňuje výšku zadosťučinenia vo výške 500,- EUR, ktorú považuje za primeranú výšku úveru, morálnej a majetkovej ujme.

2.1 Na základe podanej žaloby vydal súd dňa 30.01.2018 platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný riadny odpor, v dôsledku čoho súd vydaný platobný rozkaz uznesením zo dňa 22.03.2018 zrušil.

2.2 V odpore žalovaný uviedol, že tvrdenia žalobkyne odporujú ustanoveniam upravujúcim vznik úverovej zmluvy. Všeobecne platí, že na to, aby nejaká zmluva vznikla, musí mať obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom. Ak tieto dodržané nie sú, potom nedochádza k vzniku zmluvy. Ak však ide o iné ako obligatórne náležitosti (t.j. fakultatívne), potom absencia takýchto fakultatívnych dojednaní (či už pre ich neplatnosť, nedojednanie a pod.) má za následok len to, že takéto dojednania nie sú platné. Ich nedodržanie ale nemá za následok nevzniknutie zmluvy. Určenie podstatných zložiek právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z § 497 Obchodného zákonníka. Podľa uvedeného ustanovenia Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Z bodu 5 (návrhu) a z bodu 6 (prijatia) vyplýva, že žalobca požiadal o úver v sume 1500,- Eur, so splatnosťou 42 mesiacov, pri výške mesačnej splátky 80,37 Eur. Z bodu 6 vyplýva schválenej úveru v sume 1500,- Eur, pri splatnosti 42 mesiacov a pri výške splátky 80,37 Eur. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenia žalobkyne o neuzavretí zmluvy v písomnej forme dôvodné nie sú.

2.3 Ohľadne namietaného neuvedenia termínu konečnej splatnosti úveru žalovaný uviedol, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniaми. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vo všetkých prípadoch vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Okrem rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 13Co/111/2014 poukazuje na to, že aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že uvedený údaj je možné uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Cit. „Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči.“ Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky.

2.4 Ohľadne namietaného neuvedenia rozpisu splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky žalovaný uviedol, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie splátky, výklad podávaný žalobkyňou neobstojí. Jazykový doslovný výklad právnej normy podávaný žalobkyňou odporuje v prvom rade systematickému výkladu. Podstata systematického výkladu spočíva v tom, aký význam má obsah určitého ustanovenia či pri zohľadnení iných zákonných ustanovení (prípadne ustanovení iného zákona). V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok, a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom nevidíme žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarca je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 ods. 2 písmeno i) smernice. ďalej žalovaný poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01).

2.5 Ohľadne namietanej výšky úroku žalovaný uviedol, že namietané skutočnosti sú nesprávne pre rozpor s ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zmluvné strany sa dohodli na odplatnom požíčaní peňažných prostriedkov. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou a na jej uzavretie je potrebná dohoda o podstatných náležitostiach, ktorými je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky, stanovenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzok dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Samotné dojednanie o výške úrokov nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu týkajúce sa úrokovej sadzby. Úverová zmluva, kam patrí aj Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500023593 uzavretá medzi účastníkmi, sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Úprava výšky úrokov pre úverovú zmluvu je uvedená v § 502 Obchodného zákonníka. Podľa daného ustanovenia Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Z uvedeného vyplýva, že argument žalobkyne zneplatňujúci dojednanie o úrokovej sadzbe ako celku je nielen nedôvodný, ale v rozpore s ustanoveniami zákona. V zmysle § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka nie je v prípade úverovej zmluvy podľa zákona možné vysloviť neplatnosť celého dojednania o odplate ani v prípade, ak by tieto boli v rozpore so zákonom. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola teda k obdobiu uzatvorenia zmluvy upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. Zákonodarca preto výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov - uvedené teda nenachádza oporu v oblasti komparácie s úrokovými sadzbami bankových subjektov. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku,

objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobkyňa toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ňou označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenia podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotu priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatu, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu) je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala - za podstatné prevýšenie by bolo možné považovať odklon od priemernej sadzby o 25-27 %.

2.6 Ohľadne namietanej neplatnosti dohody o poskytnutí služby žalovaný uviedol, že bola individuálne uzavretá. Nejde o predpoklad a ani podmienku pre vznik zmluvy o úvere v zmysle bodu 8., ods. 8.6 Dohody. Dohoda o poskytnutí služby je samostatným právnym úkonom, ktorého vznik nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere, a teda v zmysle vyššie uvedeného má právnu povahu individuálneho dojednaní. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpísaná. Tento fakt nielen zdôrazňuje jej samostatnosť od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Dĺžnik podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy neprístupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj grafické rozlíšenie Dohody o poskytnutí služby od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Nadväzne na to je po právnej stránke vylúčený záver o neprijateľnosti. Poskytnutie služby predpokladá iniciatívu dĺžníka; dĺžnik bol s týmito skutočnosťami oboznámený ešte pred podpisom zmluvy, pričom k takto dojednaným ustanoveniam neformuloval žiadne výhrady a za rovnakých podmienok žiadal žalovaného o ďalšie úverové produkty. Na podporu jeho argumentácie o platnosti tejto dohody uviedol rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.z.n 43CoR/5/2016.

2.7 Ohľadne uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500 eur žalovaný uviedol, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ani o základe a ani o výške svojho uplatneného nároku, t.j. v čom, resp. na akom základe si ho uplatňuje. Súčasne z tvrdení žalobkyne nie sú zrejmé základné skutočnosti, ktoré na zdôvodnenie uplatňovania takého nároku vlastne uplatňuje.

2.8 V závere odporu žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, ktorú odôvodnil tým, že v období troch rokov predchádzajúcich podaniu žaloby žalobkyňa uhradila sumu 1.724,02 eur, z čoho vyplýva že v rozsahu prevyšujúcom uvedenú sumu je ňou uplatňovaný nárok premlčaným z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty.

3.1 K odporu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vo vyjadrení zo dňa 09.04.2018. V ňom uviedla, že smernica EÚ nie je všeobecne záväzná ako nariadenie. Tvrdenia žalovaného o tom, že zmluva obsahuje všetky ustanovenia tak, ako mu to ukladá smernica teda neobstoja, nakoľko náš zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave (t.j. v zákone) vyjadril, čo považuje za náležitosti takejto zmluvy. Preto ak absentuje v zmluve údaj o výške, počte a termíne splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov je úver bezúročný a bez poplatkov. Na podporu tohto záveru poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 5Csp/31/2017 a aktuálne rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/395/2016 zo dňa 31.08.2017 podľa ktorého „... súdy vo svojej súdnej praxi došli k záveru, že výklad zákona je taký, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky úveru, splátky poplatkov a splátky úrokov, vychádzajúc z jazykového výkladu zákona. Z uvedeného dôvodu už táto skutočnosť je samo o sebe postačujúca pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.“ K tvrdeniu žalovaného, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje termín konečnej splatnosti, uviedla, že podľa rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, údaj „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzavretia zmluvy a počtu splátok, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“ Podľa Rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/311/2013 zo dňa 08.09.2014, „pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, tá musí byť presne určená, teda konkrétnym dátumom splatnosti (napr. 15.03.2010)“. Nestačí len dedukcia z toho, kedy sú splátky splatné a koľko má byť splátok.

3.2 Ďalej žalobkyňa vo vyjadrení k odporu uviedla, že neobstoja tvrdenie žalovaného, že v prejednávanej veci neboli dokázané zákonným spôsobom ani žiadne oprávnené pochybnosti o platnosti právneho úkonu dohody o poskytovaní služieb. Pokiaľ žiadosť/zmluvu pripravil žalovaný a ak má možnosť v zmysle

dohody o poskytovaní služby hneď od poskytnutia úveru vyžadovať platenie za služby bez ohľadu na to či vôbec v budúcnosti žalobca služby využije alebo nie, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, takáto podmienka je neprijateľná. Uvedenú podmienku už súdy vyhlásili za neprijateľnú (napr. Okresný súd Prešov v rozsudku č.k. 10C/291/2014 - 36 zo dňa 05.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 15Co/70/2015 zo dňa 27.05.2015), o čom má žalovaný vedomosť. Žalobkyňa mala v čase žiadania o poskytnutie úveru jediný záujem a to získanie úveru na preklenutie nepriaznivej situácie, preto nebolo v jej záujme žiadať spolplatené služby a to ešte také, ktoré vôbec nemusí dostať. Z uvedeného je preto predmetný úkon - dohoda o poskytovaní služieb pre nedostatok vôle neplatný (Rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 5Co/934/2015 zo dňa 29.06.2016). K výške dohodnutého úroku uviedla, že medzi stranami je nesporné, že žalovaný poskytol žalobkyni úver za úrok 70,01 %. Na rozdiel od žalovaného žalobkyňa považuje obsah právneho úkonu, v ktorom je výška úrokov 70,01% ročne v čase, keď peňažné ústavy ponúkali spotrebiteľské úvery s priemernou ročnou úrokovou mierou pri spotrebiteľských úveroch vo výške 12,95 % za taký, ktorý odporuje dobrým mravom, aj keď sa účastníci právneho úkonu na výške úrokov dohodli a takýto právny úkon je absolútne neplatný. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplata za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. O takýto právny stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1M Cdo 1/2009). K požadovanému primeranému finančnému zadosťučineniu uviedla, že zo samotnej dikcie ust. § 3 ods. 5 č. 250/2007 Z.z. jednoznačne vyplýva, že jediným predpokladom uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi toho, kto za takéto porušenie zodpovedá. Žiadna reálna ujma sa preto nepreukazuje, takáto požiadavka žalovaného je nad rámec zákonného ustanovenia. Vzhľadom na to, že zákon výšku primeraného finančného zadosťučinenia nestanovuje, je logické a spravodlivé, aby primerané finančné zadosťučinenie vychádzalo z ujmy vzniknutej žalobcovi, v dôsledku čoho bol nútený domáhať sa svojich práv v tomto konaní. Poukázala pritom na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/395/2016 zo dňa 31.08.2017.

4. K vyššie uvedenej replike sa následne písomne vyjadril v duplike zo dňa 29.05.2018 právny zástupca žalovaného, v ktorej v podstate zotrval na svojej dovtedajšej obrane, ktorú stručne doplnil.

5. Za účelom rozhodnutia o žalobe súd nariadil dve pojednávania, na ktoré predvolal právnych zástupcov sporových strán. Pojednávaní sa zúčastnila žalobkyňa a právna zástupkyňa žalobkyne. Právny zástupca žalovaného svoju neprítomnosť na pojednávaniach vopred písomne ospravedlnil.

6. Právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní uviedla, že žalobkyňa zotrváva v plnom rozsahu na podanej žalobe tak, ako bola podaná a odvoláva sa na doterajšie vyjadrenia. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania, žalobkyňa poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 4Co/395/2016 a to konkrétne bod 12, v zmysle ktorého premlčacia doba začína plynúť od uskutočnenia poslednej splátky úveru, čo v danom prípade znamená, že žalobkyni začala plynúť premlčacia doba od 02.09.2016, kedy bola uskutočnená posledná splátka. Preto má za to, že jej nárok nie je premlčaný.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to č. I. 7 pohyby na bežnom účte, č. I. 8 oznámenie z 14.09.2016, č. I. 9 splátkový kalendár, č. I. 10 zmluva o revolvingovom úvere, bod 8 k tejto zmluve, č. I. 11 zmluvné dojednania, č. I. 29 súhrnné informácie o poskytnutí úverov, č. I. 70 platby žalobkyne na úver. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov a rozhodol o žalobe.

8.1 Podľa § 137 Civilného sporového poriadku žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

8.2 Podľa § 1 ods.1, ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“, tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

8.3 Podľa § 9 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

8.4 Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

8.5 Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

8.6 Podľa § 11 ods. 1 písm.a/, b/ zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

8.7 Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

8.8 Podľa § 451 ods. 1, ods.2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

8.9 Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

8.10 Podľa § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8.11 Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

8.12 Podľa § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

8.13 Podľa § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

8.14 Podľa § 107 ods.1, ods.2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

8.15 Podľa § 53a ods.1 Občianskeho zákonníka ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

9. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a takisto práva na priznanie primeraného finančného zadosťučinenie podľa § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

10. Súd posudzoval dôvodnosť každého z uplatnených nárokov osobitne.

11.1 K vydaniu bezdôvodného obohatenia:

11.2 Podľa tvrdenia žalobkyne sa mal na jej úkor žalovaný bezdôvodne obohatiť tým, že mu poskytla zmluvné plnenie, na ktoré nemal právo. Išlo o plnenie „nad istinu“ spotrebiteľského úveru, a to zaplatenie úroku pri bezúročnom úvere a o plnenie na základe neplatnej Dohody o poskytnutí služby, ktorá bola súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Túto dohodu považuje žalobkyňa za neprijateľnú zmluvnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy. Zároveň žalobkyňa argumentovala aj neplatnosťou úverovej zmluvy. Obrana žalovaného spočívala v tom, že úver nie je možné považovať za bezúročný, pretože Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500023593 zo dňa 04.04.2013 ďalej aj ako „úverová zmluva“, alebo „zmluva“ zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala všetky náležitosti podľa § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, bola dohodnutá takisto platne a namietaná Dohoda o poskytnutí služby je platným dojednaním, resp. platným právnym úkonom.

11.3 Súd sa ako predbežnou otázkou v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia zaoberal tvrdenou bezúročnosťou spotrebiteľského úveru, platnosťou predmetnej Dohody o poskytnutí služby, resp. aj platnosťou úverovej zmluvy. Po tomto posúdení a aplikácii zákona o spotrebiteľských úveroch súd konštatuje, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe platnej Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500023593 zo dňa 04.04.2013, je bezúročný a bez poplatkov.

11.4 V prvom rade je potrebné uviesť, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nesúvisí s platnosťou úverovej zmluvy. Je len dôsledkom toho, že v platnej úverovej zmluve buď nie sú uvedené zákonom požadované náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch alebo nemá predpísanú písomnú formu, alebo je v nej nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Prijatie plnenia, ktoré zodpovedá istine úveru od dlžníka z takejto úverovej zmluvy nie je bezdôvodným obohatením. Na druhej strane však prijatie plnenia nad tento rámec

(teda prijatie plnenia prevyšujúceho istinu úveru) už možno považovať za bezdôvodné obohatenie, resp. získanie majetkového prospechu bez právneho dôvodu.

11.5 Čo sa týka platnosti úverovej zmluvy, súd uvádza, že ju považuje za platne uzatvorenú. Všeobecne platí, že, zmluva o úvere je zmluvou, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť peňažné prostriedky v stanovenej výške a dlžník sa zväzuje poskytnuté prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa. Zmluva o úvere je absolútny obchod. Pre zmluvu o úvere Obchodný zákonník nestanovuje žiadnu formu. Podstatnými časťami zmluvy sú určenie subjektov (veriteľa a dlžníka) a určenie poskytovaných peňažných prostriedkov čo do čiastky a meny. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať popri všeobecných náležitostiach zmluvy o úvere aj iné náležitosti, uvedené v zákone o spotrebiteľských úveroch. Ich neuvedenie má rôzne právne následky, v závislosti od jednotlivých náležitostí. Dlžník môže, pokiaľ si strany nedohodnú lehotu inú, požadovať dojednanú čiastku do doby, pokiaľ je poskytnutie úveru niektorou zo strán vypovedané. Veriteľ je povinný požadované prostriedky poskytnúť v lehote, ktorú si strany dohodli, alebo ktorú vo svojom požiadavku stanovil dlžník, inak bez zbytočného odkladu po doručení žiadosti. Dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v lehote dohodnutej v zmluve, inak podľa všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka, alebo ak je to pre spotrebiteľa priaznivejšie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

11.6 Predložené vyhotovenie úverovej zmluvy obsahuje všetky podstatné náležitosti úverovej zmluvy podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom podľa názoru súdu bol dodržaný riadny kontraktačný proces jej uzatvárania. Po porovnaní bodu 5 úverovej zmluvy (údaje o požadovanom úvere) s bodom 6 (údaje o schválenom úvere) je zrejmé, že tieto sa zhodujú vo všetkom, s výnimkou predpokladanej RPMN úver, čo však nemá za následok neuzatvorenie úverovej zmluvy. Návrh žalobkyne ako dlžníčky na uzatvorenie úverovej zmluvy podľa bodu 5 bol v podstatných, ale aj fakultatívnych náležitostiach úverovej zmluvy riadne akceptovaný. Nakoniec samotná žalobkyňa považovala úver za bezúročný a bez poplatkov, teda je zjavné, že úver považovala za riadne poskytnutý (t.j. na základe úverovej zmluvy). Súdu preto ani nie je zrejma logickosť argumentácie žalobkyne o neplatnosti úverovej zmluvy.

11.7 Úver z uzatvorenej úverovej zmluvy je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkový hneď z viacerých dôvodov. Úverová zmluva nemá všetky obligatórne náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v nej absentuje údaj o dátume splatnosti splátok úveru (súd tu nemá na mysli presný rozpis splátky úveru v tom zmysle, čo pripadá v splátke na istinu, úroky a iné poplatky, ale údaj o dátume splatnosti splátok úveru), ako aj dátum o konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom k týmto nedostatkom je potom potrebné zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Takisto je daný aj ďalší dôvod pre bezúročnosť tohto úveru, a to porušenie povinnosti podľa § 11 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to hrubým spôsobom, pre porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1, teda povinnosti posudzovania schopnosti žalovanej splácať úver, pretože nebolo preukázané, že by veriteľ skúmal údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalobkyne ako spotrebiteľa.

11.8 K neuvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods.1 písm.f/ zákona o spotrebiteľských úveroch) súd uvádza, že tento nie je v zmluve vôbec uvedený. Odhliadnuc od prevažujúcej judikatúry súdov, z ktorej vyplýva, že takýto údaj musí byť v úverovej zmluve explicitne uvedený, súd uvádza, že táto zákonná požiadavka kladená na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere je celkom jasná. Zákon o spotrebiteľskom úvere totiž nepočíta s výnimkou z tejto požiadavky, napr. v tom zmysle, že je postačujúce ak takýto termín je inak zo zmluvy vyvoditeľný. Naopak jasne uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V tejto súvislosti súd uvádza, že k otázke, či je potrebné v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere aj presný údaj o konečnej splatnosti úveru zaujal právny názor aj odvolací súd konajúceho súdu, teda Krajský súd v Trenčíne, a to napr. v rozsudku z 30.01.2018 sp.zn. 27Co/310/2017, keď uviedol (v prípade bankového úveru), že: „takýto údaj má byť uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Nie je postačujúce, že si dlžník - spotrebiteľ dokáže uvedený termín odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov (napr. počet splátok, termín ich splatnosti a pod.). Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať isté náležitosti (medzi nimi aj termín konečnej splatnosti úveru), je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez

toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadnej zmäti zmluvných podmienok.“ K rovnakému záveru dospel aj iný senát Krajského súdu v Trenčíne v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 11.04.2018 sp.zn. 5Co/22/2018, keď uviedol, že: „údaj o konečnej splatnosti úveru má byť uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Nie je postačujúce, že si dlžník-spotrebiteľ dokáže uvedený termín odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov, všeobecných podmienok, ktoré sú rozsiahle a uvedené malým, pre priemerného spotrebiteľa ťažko čitateľným písmom. Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bez poplatkovosti obsahovať isté náležitosti /medzi nimi aj termín konečnej splatnosti úveru/ je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadnej zmäti zmluvných podmienok.“ Aktuálnym je takisto rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/178/2018 z 25.10.2018, keď uviedol, že: „V súvislosti s konečnou splatnosťou úveru odvolací súd má za to, že termín (konečnej splatnosti) nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy, ktorý má byť podľa odvolacieho súdu zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a pod., a že nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy a ani uvedeným počtu mesiacov, či týždňov po poskytnutí úveru. Reagujúc na argumentáciu žalovaného týkajúcu sa výkladu pojmu „termín“ odvolací súd dodáva, že cieľom interpretácie právnych noriem je zisťovať a objasňovať ich obsah, často aj nad rámec gramatického výkladu. Nemožno lipnúť na formalistickom výklade bez prihliadnutia na právne princípy, ktoré sú výrazom hodnôt. Samotný výklad v niektorých prípadoch značne presahuje rozsah textu prameňov práva. Právny výklad je racionálna činnosť, ktorá dáva zmysel právnemu textu, pričom požiadavka racionality je kľúčová. V danom prípade je preto potrebné uvedený pojem vykladať tiež teleologicky, a teda s prihliadnutím na zmysel resp. cieľ právnej normy v súvislosti s najvšeobecnejšími podmienkami, v ktorých sa má norma realizovať. Určenie konečnej splatnosti úveru siedmym dňom po uplynutí určitej doby počítanej na týždne po uzavretí zmluvy o úvere je neurčitý a v rozpore s účelom právnej normy, ktorou je ochrana spotrebiteľa a jeho náležité informovanie o podstatných náležitostiach zmluvy.“

11.9 Z vyššie uvedených právnych názorov Krajského súdu v Trenčíne takisto vyplýva, že obrana žalovaného, že obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní), a že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia, neobstojí.

11.10 K hrubému porušeniu povinnosti veriteľa posudzovať tzv. bonitu dlžníka - spotrebiteľa v zmysle § 7 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch, s čím je spojený následok podľa § 11 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch (bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru), súd uvádza, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere ani inej listine sa nenachádza žiadny údaj o príjmoch, výdavkoch, či rodinnom stave žalobkyne, dlžníčky. Aj podľa vyjadrenia právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní žalobkyňa boli predložené listiny na podpis, pričom podľa jej informácií žalovaný ako veriteľ neskúmal osobné pomery žalobkyne. V tom čase žalobkyňa už mala iné dlhy a splácanie úveru sa snažila riešiť iným úverom.

11.11 Argumentácia oboch sporových strán ohľadne výšky úroku 70,01 % ročne je vzhľadom na bezúročnosť úveru irelevantná a nadbytočná, preto sa ňou súd podrobne nezaobrá. Stručne však súd uvádza, že v zmysle už notoricky známej judikatúry súdu SR je zrejmé, že takáto výška úroku je v rozpore s dobrými mravmi. Judikatúra je pomerne konzistentná v tom, že úrok nad 50 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi.

12.1 K posúdeniu platnosti Dohody o poskytnutí služby:

12.2 Po posúdení Dohody o poskytnutí služby, ktorej uzavretie vyplýva z bodu 8 úverovej zmluvy súd uvádza, že túto dohodu považuje za neplatný právny úkon (ako samostatnú časť iného právneho úkonu - úverovej zmluvy). K tomuto záveru stručne uvádza iba to, že táto zmluvná podmienka už bola právoplatne vyhlásená za neprijateľnú rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. 14C/56/2016 z 11.10.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co/6/2018 z 28.05.2018. Podľa § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Podľa § 53a ods.1 Občianskeho zákonníka ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah

zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/934/2015 z 29.06.2016, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín sp.zn. 21C/136/2015, ktorým bola rovnaká Dohoda o poskytnutí služby vyhlásená za neplatnú. Odvolací súd uviedol, že: „Zmluva vypracovaná žalovaným predložená žalobcovi na podpis vzbudzuje zdanie ako keby jej obsahom bol jeden právny úkon. Je to evidentné hneď z jej označenia. Až v strede predtlačeneho formulára zmluvy je pod bodom 8. spomenutá ďalšia zmluva a to dohoda o poskytnutí služby. V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutý v jednej listine by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou, či už bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu týchto právnych úkonov zvýrazniť. Žalovaný túto pluralitu úkonov vôbec nezvýraznil, ale naopak vyvolal dojem ako keby so žalobcom uzatvoril jeden právny úkon. Takéto konania žalovaného v bežnej praxi a zvyklostiam odporuje a preto je v rozpore s dobrými mravmi, konanie priečiace sa dobrým mravom, preto je dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ust. § 39 OZ.“ Rovnaký záver zaujal Krajský súd v Trenčíne aj v rozsudku sp.zn. 4Co/359/2017 z 21.06.2018.

13.1 Po posúdení predbežnej otázky o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neplatnosti Dohody o poskytnutí služby, súd pristúpil k posúdeniu toho, či uplatnené právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.091,29 eur je dôvodné. Predovšetkým súd prihliadol na žalovaným vznesenú námietku premlčania.

13.2 Úvodom tejto časti odôvodnenia súd vo všeobecnosti k inštitútu premlčania poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v jeho rozsudku sp. zn. 3Cdo 41/2012, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje: „Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Premlčaním sa rozumie márne uplynutie doby stanovenej v zákone pre vykonanie práva; znamená výrazné oslabenie subjektívneho práva oprávneného účastníka, lebo premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže ho však súd priznať, ak povinný pred súdom vznesie námietku premlčania. Nárok oprávneného účastníka trvá aj naďalej, stáva sa však prostredníctvom súdu nevymáhateľným. Počiatok premlčacej doby je v občianskoprávných vzťahoch všeobecne (objektívne) určený v § 101 OZ, podľa ktorého premlčacia doba začína bežať odo dňa, kedy právo mohlo byť vykonané po prvý raz. Takto vymedzený počiatok je vymedzený objektívne, nezávisle na poškodenom. Plynutie premlčacej doby začne odo dňa, kedy by si mohol všeobecne právo uplatniť každý, teda, kedy by mohol podať žalobu (actio nata), pričom nie je rozhodujúce, či daný subjekt bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala (nevedel o práve, výkon práva mu znemožňovala choroba a pod.). Ide o objektívne určený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý sa odvíja od právnych skutočností, prípadne udalostí, ktorých vznik či existencia sú nezávislé od úrovne vedomia (znalostí) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu. Zásada hospodárnosti konania musí pritom viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom k tomu, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie, napr. výšky bezdôvodného obohatenia, škody a podobne (pozri napr. R 29/1983). Premlčanie ako zákonom stanovený inštitút slúži na naplnenie zásady právnej istoty, pretože svojou podstatou tiež bráni otváraniu sporných otázok po uplynutí neprimeranej doby a núti nositeľov práv, aby si svoje nároky uplatňovali v dobách stanovených zákonom.“

13.3 Konajúci súd ďalej všeobecne uvádza, že inštitút premlčania pohľadávky je stabilnou súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje. Je zjavné, že môže mať pre veriteľa nepriaznivé následky, avšak na tomto mieste je potrebné akcentovať všeobecnú zásadu platnú aj pre súkromné právo platnú v Slovenskej republike *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelym, resp. zákony sú písané pre bdelych), podľa ktorej si každý má strážiť a chrániť svoje práva.

13.4 Vo vzťahu k dôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalovaným a vo vzťahu ku konkrétnemu právu, ktoré bolo uplatnené žalobkyňou v tomto konaní, súd uvádza nasledovné:

13.5 Aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu a trojročnú, resp. desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna.

13.6 Na základe uvedeného a na základe zisteného skutkového stavu súd konštatuje, že žalobkyňa nechala pred podaním žaloby na súd uplynúť dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu v trvaní dvoch rokov, vo vzťahu k niektorým platbám, a to tým, ktoré uskutočnila do 21.12.2015.

13.7 Žalobkyňa splatila istinu poskytnutého úveru platbou uskutočnenou dňa 24.11.2014 v sume 80,92 eur, pretože touto splátkou úveru a tými, ktoré jej predchádzali (od 26.04.2013) zaplatila spolu 1.289,22 eur (istina skutočne poskytnutého úveru bola 1.284,25 eur). Ďalej splácala žalobkyňa mesačné splátky v sume 80,92 eur, 80,37 eur, 80 eur, resp. 81 eur, až do 18.07.2016. Poslednú splátku vo výške 192,23 eur zaplatila dňa 02.09.2016, ako to vyplýva zo sumáru platieb na č.l. 70.

13.8 Z neplatnej dohody o poskytnutí služby žalobkyňa od žalovaného neobdržala nič, preto na jeho strane nemohlo nastať bezdôvodné obohatenie na základe neplatného právneho úkonu.

13.9 Žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 22.01.2018. Preto je premlčané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré nastalo na strane žalovaného vo vzťahu k platbám žalobkyne pred dňa 22.01.2016. Po tomto dni zaplatila žalobkyňa žalovanému bez právneho dôvodu celkovo 758,60 eur, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania.

13.10 Podľa názoru súdu plynutie premlčacej doby začne odo dňa, kedy by oprávnený mohol podať žalobu (actio nata), pričom nie je rozhodujúce, či daný subjekt bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala (nevedel o práve, výkon práva mu znemožňovala choroba, neznalosť právnych predpisov a pod.). Ide o objektívne určený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý sa odvíja od právnych skutočností, prípadne udalostí, ktorých vznik či existencia sú nezávislé od úrovne vedomia (znalostí) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu.

13.11 Vo vzťahu k tomuto právnomu posúdeniu súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/315/2017 z 06.09.2017, ktorý obdobne právne posúdil skutkovo obdobný spor o vydanie bezdôvodného obohatenia na základe žaloby žalobcu - spotrebiteľa proti rovnakému žalovanému. Konajúci súd sa stotožňuje s právnym názorom v ňom uvedeným a z neho cituje: „Pre posúdenie okamžiku vzniku vedomosti žalobkyne o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je významné, kedy žalobkyňa preukázateľne získala informácie, na základe ktorých si mohla urobiť dostatočný úsudok o tom, že jej platby titulom predmetnej úverovej zmluvy presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany žalovaného. Tým, že splátky úveru uhrádza sám dlžník v jemu známej výške, je možné úsudok o okamžiku zaplatenia sumy zodpovedajúcej istine urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa dlžník musí dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamžikom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát prepláti. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Rovnaký právny záver prijal odvolací súd už v rozhodnutí sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.04.2016.“ Súd takisto poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 169/2017 z 10.01.2018.

13.12 Vzhľadom k vyššie uvedenému súd konštatuje, že na strane žalovaného vznikla povinnosť podľa 451 ods.1 Občianskeho zákonníka vydať bezdôvodné obohatenie, avšak iba v rozsahu nepremiľčanej pohľadávky v sume 758,60 eur. V zmysle § 456 Občianskeho zákonníka musí žalovaný predmet bezdôvodného obohatenia vydať tomu, na úkor koho ho získal, teda žalobkyňi.

14.1 K primeranému finančnému zadostučineniu:

14.2 Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala aj priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 500 eur s odôvodnením, že žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa a je povinný zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie, a to najmä s ohľadom na výrazný zásah do práv žalobkyne, neprimerané praktiky žalovaného pri vymáhaní úveru. Neustále výzvy a navyšovania dlžnej sumy zo strany žalovaného značne nepriaznivo pôsobili na zdravotný aj psychický stav žalobkyne. Výšku zadostučinenia považuje žalobkyňa za primeranú výške úveru, morálnej a majetkovej ujme.

14.3 Súd žalobu v tejto časti zamietol, predovšetkým s poukazom na právny názor Krajského súdu v Trenčíne vyjadrený v rozsudku sp.zn. 4Co/229/2017 z 14.03.2018, podľa ktorého: „Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konania porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Pod uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť konkrétne žalovateľné právo, teda nárok, ktorý vyplýva z porušenia práv na ochranu spotrebiteľov, resp. z porušenia povinností určených na ochranu spotrebiteľov dodávateľmi. Právo na primerané zadostučinenie vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon - § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. - ak sú ale splnené podmienky stanovené zákonom a týmito podmienkami sú, že po 1) spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a po 2) že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať iba vtedy, ak je o tom právoplatne rozhodnuté. Kým tieto podmienky nie sú splnené, žiadne právo, žalovateľný nárok na primerané finančné zadostučinenie nie je. Podľa názoru odvolacieho súdu z citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že nárok na finančné zadostučinenie môže prípadne žalobcovi voči žalovanému vzniknúť až po právoplatnom rozhodnutí súdu o porušení práv alebo povinností žalovaného voči žalobcovi. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie súdu o uložení povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť, nemožno zatiaľ konštatovať, že žalobca úspešne uplatnil ako spotrebiteľ proti porušiteľovi porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Uplatnený nárok žalobcu na primerané finančné zadostučinenie bol preto podaný predčasne.“ Aj keď žalobkyňa poukazovala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/395/2016 z 31.08.2017, ktorým bolo potvrdené priznanie primeraného finančného zadostučinenia v rozsudku súdu prvého stupňa, súd uvádza, že ním uvádzané rozhodnutie je novšie a týkalo sa sporu, ktorý rozhodoval na prvom stupni rovnaký sudca. Preto prihliadol na toto rozhodnutie, ktoré je rozporné s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/395/2016. K rovnakému záveru dospel nedávno Krajský súd v Trenčíne aj v rozsudku sp.zn. 27Co/45/2019 zo dňa 26.03.2019.

14.4 Súd však záverom konštatuje, že nemal za preukázané žiadne výrazné zásahy do práva žalobkyne a neprimerané praktiky žalovaného pri vymáhaní úveru, ako to v žalobe tvrdila žalobkyňa. Aj z tohto dôvodu by bola v tejto časti žaloba nedôvodná.

15.1 Podľa § 255 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

15.2 Podľa § 262 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd

prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15.3 O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 Civilného sporového poriadku, pretože obe sporové strany boli v konaní čiastočne úspešné. Úspech žalobkyne v spore bol 29,27 % (758,60 eur) a úspech žalovaného 70,73 % (1.832,69 eur). Úspešnejší tak bol žalovaný, pričom jeho celkový úspech je potom 41,46 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.